

ad. Sæt nu til Foraaret — man veed ikke, hvad der kan hende, vi have jo Balgene senest i April — at En eller Anden her i Salen, jeg vil sige fra Flertallets Side, vilde staa op og sige: Det glæder mig, at Krisen er begyndt, intet Forlig med dette Ministerium, ingen Indrømmelser til dette Ministerium, og vover det Noget, vil det komme til at græde, hyle og jamre sig — jeg veed ikke, om det græder og hylar og jamrer sig paa det berømte Billede, som jeg omtalte før — saa veed Ministeriet, at det ikke har Noget at betyde. Ministeriet lader saa sit Sværd falde ned i dette, det parlamentariske Sværd, der hænger over Hovedet; vi faae Møder og Manifeste, men til Efteraaret vender Bladet sig, og Ministeriet faaer alle de Bevillinger, det vil have; thi i et lignende Tilfælde vil det Folkething bære sig lige saadan ad. Selv om det høie Ministerium ikke vil sige, at det kunde vide det i Forveien, saa er det nu sagt, og det, siger jeg, er en Tilkjendegivelse af en næsten ubegrænset Belvilie lige over for det Ministerium, der skal have paadrøget sig et stort Ansvar ved at blive. Jeg forstaaer ikke dette ganske, men der er naturligvis Andre, der forstaa det bedre. — Det var den ene Maade, hvorpaa det høitærede Flertal tilfagde dette og, jeg siger ethvert andet ligesindet Ministerium, sin mest eklatante Understøttelse. Jeg kommer nu til det næste Punkt, og det er den Udtalelse af det høitærede Flertal, at det vil hævde Folkets berettigede Krav, Folkethingets Ret ligesom ifjor. Jeg er overbevist om, at intet Ministerium, intet Landskting kunde forlange Mere, og saa længe dette Folkething er, er der ikke Tale om noget Konfliktspørgsmaal, thi en rigeligere Finantslov, en mere omhyggelig Indbefommen mod Ministeriet, end der er lagt til Grund for Bevillingen af den nuværende Finantslov, kan jeg næppe tænke mig, at noget Ministerium, end sige dette, vilde forlange. Naar man nu vil hævde Folkethingets forfatningsmæssige Retstilling paa samme Maade som ifjor, saa betyder det, at man vil lægge den samme Belvilie for Dagen mod Regjeringen som ifjor, det er en selen Tilkjendegivelse af Understøttelse, og disse to Tilkjendegivelser om Understøttelse interessere mig. De ligge ganske vist i Sagens Natur, men det er dog godt, at det bliver sagt, Stillingen haves derved, og jeg ønsker kun, at vi her inde se det, og at de se det ude over hele Landet, hvilken dette Flertals Stilling er. „Vi staa, som vi altid have staaet,“ siger det ærede Flertal gennem sin Ordfører. Ja, noget lignende sagde Manden, da han blev siddende i Bognen, som hørte over Bamdrup ad Blotbjerg til, i Stedet for at gaa op til de to Beskerjyder, Bognen var bleven spændt fra og sat til et andet Log, men han var bleven siddende i Bognen, og hans Stilling var altsaa den samme. Jeg skal nærmere paavise dette. Naar en Styrmænd staaer ved Roret og maa krydse

mod Strøm og Slud og Vind for at naae sit Maal, og han pludselig bliver tværet af at staa i denne udfatte Stilling, lægger Roret bi og følger Strømmen, indtil han gaar hen, jeg siger ikke hvor, saa kan denne Styrmænd sige, at han staaer, hvor han altid har staaet, nemlig ved Roret. Men hvor stod da Flertallet før? Ja, en Del af dem stod paa den Hovedgrundsetning, at Folkethinget ved sin Hovedindslydelse paa Finantsloven, ved sin Forret med Hensyn til Bevillingsfager var i Stand til at umuliggjøre enhver Regjerings Bestaaen, der ikke vilde regjere efter Nationens paa Valgdagen udtalte Vilie, men trods den; samtidig dermed stod rigtignok den ærede Ordfører, naar jeg gaar en Tid tilbage, paa, at han hadede denne Tanke om Parlamentarisme. Hvor staa de Herrer nu? De staa, efter hvad jeg allerede har antydnet, paa den Tanke, at de ikke ville umuliggjøre Ministeriet ved at negte Bevillinger i yderlige Tilfælde eller afknappe dem, men nu staa de paa at ville umuliggjøre det ved at give dem rigelige Bevillinger, anderledes kan jeg ikke forstaa dem. De staa imidlertid, hvor de altid have staaet, det er sagt, og det maa vi holde os til. Men, blev der tilføjet, der er dog en Grændse for Eftergivenheden. Det er sandt; men Spørgsmaalet er, om denne Grændse er flyttelig eller ei, om den kan indsnæves eller udvides efter Omstændighederne, eller om der er en vis bestemt Linie, ud over hvilken man ikke tror at kunne gaa, i alt Fald før Valgerne ere spurgt derom, og det staaer jo altid i Ministeriets Magt at fremfalde dette, hvis Forsamlingen kommer i Strid med Ministeriets Ønsker. Naar jeg ser paa Flertallets Stilling, kan jeg ikke negte, at denne Grændse i og for sig ikke giver nogen nærmere Forklaring. I Foraaret 1877 var der en Grændse, ud over hvilken Flertallet, det vil sige den Side af Flertallet, ikke kunde gaa; den betegnedes ved et Par Punkter, ud over hvilke man erklærede, at man ikke kunde gaa uden at krænke den almindelige Valgret og Statsbevillingsretten. Et halvt Aar efter gif man forbi de to Punkter, de to Piller slugte man tillige med saa meget Andet, Grændserne, ud over hvilket man ikke kunde gaa, vare meget betydeligt udvidede, og i Fjor Foraar gif man endnu videre, thi da lavede man Noget, som man kaldte Punkter af Navn, Noget, der var værre end det at lade det Hele ligge; Grændserne ere altsaa ikke blot her men i flere Forhold meget flyttelige efter Flertallets sidste Aars Politik, og det, at der er en Grændse for Eftergivenheden, siger altsaa i og for sig med denne Forklaring ikke Noget. En Ting er mig dog særdeles kjært, og det er, at det meget ærede Flertal ikke gennem sin Ordfører har manet til Kamp. Jeg har læst i en Del Blade, som ere beslægtede med Flertallet, om Noget, man kaldte „Kamp paany.“ Jeg antog jo nok, at det var en Mumlen med tomme Krudttonder, og jeg hører da ogsaa, at det ærede Flertal ikke har det Minda-